

українських підприємств. Захист національного виробника, який по суті означає перевагу для меншості за рахунок більшості, не повинен стати на заваді об'єднанню європейського неба.

Література

1. Костромина Е. В. Авиатранспортный маркетинг / Е. Костромина – М.: НОУ ВКШ Авиабизнес, 2014. – 383 с.
2. Гудима Р. Р. Спільний авіаційний простір між Україною і ЄС / Р. Гудима // Економіст. – 2009. – № 2 – С. 15-18.
3. Гуревич В. С. Правовые основы международных воздушных сообщений / В. Гуревич. – М., 2010. – 25 с.

УДК 629.73:504.06:349.6 (043.2)

Розводовська М. А., Станіславський Д. М., студенти,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Корнєєв Ю. В., к.ю.н., доцент

ЕКОЛОГІЧНА БЕЗПЕКА ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ, ЯК НЕВІД'ЄМНА ЧАСТИНА НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою, а людина, її життя і здоров'я, безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Обов'язком держави перед своїм народом є чітке виконання приписів Конституції України, як її Основного закону.

Згідно статті 16 Конституції України, забезпечення екологічної безпеки і підтримання екологічної рівноваги на території України, подолання наслідків Чорнобильської катастрофи – катастрофи планетарного масштабу, збереження генофонду Українського народу є обов'язком держави [1].

Стаття 50 Конституції України встановила гарантії, що кожен має право на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди [1].

Відповідно до статті 50 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища», екологічною безпекою є такий стан навколишнього природного середовища, при якому забезпечується попередження погіршення екологічної обстановки та виникнення небезпеки для здоров'я людей [2].

А тому, дуже гостро постає питання екологічної безпеки, зокрема у сфері цивільної авіації, як невід'ємної частини національної безпеки України.

Відповідно до п. 20 ч. 1 статті 1 Повітряного кодексу України, безпека авіації – стан галузі цивільної авіації, за якого ризик завдання збитків людям чи майну знижується до прийнятного рівня у результаті безперервного процесу визначення рівня небезпеки і керування ним та утримується на такому рівні, або знижується далі, у сферах безпеки польотів, авіаційної безпеки, охорони навколишнього природного середовища, економічної безпеки та інформаційної безпеки [3].

На цьому етапі законодавством України чітко не визначено поняття екологічної безпеки цивільної авіації. Проте, в частині 1 статті 10 Повітряного кодексу України, екологічна безпека є складовою безпеки авіації в Україні [3].

Серед науковців, які займалися окремим питанням екологічної безпеки цивільної авіації можна виділити В. В. Костицького, Н. В. Бондарчук, А. В. Філіппова.

Україна взяла на себе низку міжнародно-правових домовленостей, які включила в перелік національного законодавства. Так, Спільна декларація щодо впровадження Робочих Домовленостей між Європейським Агентством з безпеки польотів та Державною авіаційною адміністрацією враховує питання загальноприйнятого рівня безпеки цивільної авіації та екологічної сумісності, сертифікації з льотної придатності та екологічної сертифікації цивільних авіаційних виробів [4].

Звідси, можна зробити висновок, питання екологічної безпеки цивільної авіації обговорюється на всіх її рівнях, оскільки екологічна безпека всередині держави є запорукою міжнародної екологічної безпеки в цілому.

Окрім цього, слід зазначити, Україна є членом Міжнародної організації цивільної авіації (ІКАО), яка займається організацією і координацією міжнародного співробітництва держав у всіх аспектах діяльності цивільної авіації, зокрема, і у сфері екологічної безпеки. Додаток 16 до Чиказької конвенції містить міжнародні стандарти і рекомендовану практику ІКАО в сфері екологічної безпеки цивільної авіації [5].

Отже, екологічна безпека цивільної авіації, як невід’ємна складова національної безпеки України, потребує більш чіткого нормативно-правового врегулювання і вдосконалення. В Повітряному кодексі України відсутнє чітке поняття екологічної безпеки цивільної авіації, лише як її складова.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>

2. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25 червня 1991 р. № 1264-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1264-12>

3. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3393-17>

4. Спільна декларація щодо впровадження Робочих Домовленостей між Європейським Агентством з безпеки польотів та Державною авіаційною адміністрацією від 09.12.2009 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_a43

5. Охрана окружающей среды: Приложение 16 к Конвенции о международной гражданской авиации / ИКАО. – Монреаль, 2001. – 123 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://aviadoc.narod.ru/icao/konv_1.htm

УДК 343.977 (131)

Ткаченко А. К., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Малярчук Н. В., к.ю.н.

ПРЕЗУМПЦІЯ НЕВИНУВАТОСТІ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОВЕДЕНOSTІ ВИНИ ЯК ЗАСАДА КРИМІНАЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА НА ПОЧАТКУ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

На сучасному етапі розвитку нашої держави, дедалі частіше оприлюднюються відомості та статистичні дані, щодо забезпечення прав людини у кримінальному провадженні. Детально проаналізувавши які, можна стверджувати, що ступінь реалізації засади презумпції невинуватості та забезпечення доведеності вини під час проведення досудового розслідування, є неефективним [1; 2; 3].

Згідно зі статтею 17 Кримінального процесуального кодексу України (КПК України) особа вважається невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено у порядку, передбаченому КПК України, і встановлено обвинувальним вироком суду, що набрав законної сили. Окрім того, ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення і має бути виправданим, якщо сторона обвинувачення не доведе винуватість особи поза розумним сумнівом. Підозра, обвинувачення не можуть ґрунтуватися на доказах, отриманих незаконним шляхом. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на користь такої особи. Поводження з особою, вина якої у вчиненні